

[Chr. J. Hansen.]

hensyn til løsning af efterkrigstidens problemer, en gang imellem standser lidt op og spørger: følger den nuværende regering nu sine tidligere standpunkter til de forskellige lovforslag, eller har den fået et andet syn på sagerne nu, da den er overgået fra opposition til regering og har opdaget, at hvad der måske kan være godt at agitere på, langt fra er så godt at regere på?

Med hensyn til den sag, der her behandles, og som drejer sig om udlån af Marshallpengene, er der åbenbart sket en betydelig ændring i den nuværende regerings indstilling fra oppositionstiden til i dag, da man sidder med både magten, æren og ansvaret. Vi husker vist alle, at da den daværende finansminister, H. C. Hansen, fremsatte forslag om anvendelse af bare 100 mill. kr. af Marshallpengene til genopbygningsfonden og daværende landbrugsminister Bording i tilslutning hertil foreslog 50 mill. kr. af dette beløb anvendt til lån til landbruget, blev disse forslag mødt med en knusende modstand såvel fra venstre som fra de konservative og retsforbundet. Tonen fra de nuværende regeringspartiers side var, man kan godt sige rent ud skarp. Der faldt udtalelser som, at det „ikke skønnedes nødvendigt“, at „det synes altså, som om disse 100 mill. kr. hurtigst muligt skal påtvinges dansk erhvervsliv“, eller „nu skal dansk landbrug lokkes med nogle slikpinde, som landbruget antagelig kommer til at betale dyrt“ o. s. v. — der er vel ingen grund til at citere alle de udtalelser, der på daværende tidspunkt fremkom mod lovforslagene. I dag står de samme mænd, som i mellemtiden er kommet til at tilhøre regeringspartierne, og giver anvisning ikke på 100 mill. kr., men på 300 mill. kr. De 100 mill. kr. blev jo i sin tid ved det såkaldte politiske forlig, hvor det lykkedes at bøje de forskellige anskuelse mod hinanden, til 200 mill. kr. Jeg har senere hørt adskillige bemærkninger om, at ved et forlig måtte man også tage ting med, som man ikke var så begejstret for, og det er jo rigtigt. Således har det vel altid været under parlamentarismen, og således vil det vel også nok være i fremtiden, i hvert tilfælde for de partier, der ønsker at bevare parlamentarismen. For de partier, der ikke gør det, kan det jo være lige meget.

Efter det, der nu foreslås, ser det ud til, at der er blevet mere appetit på sagen. Det er ikke som fra begyndelsen 100 mill. kr. og heller ikke de 200 mill. kr., som det blev til ved det politiske forlig, men 300 mill. kr., hvoraf 150 mill. kr. skal anvendes til

de forskellige formål, der nævnes i det foreliggende lovforslag, hvorom jeg ønsker at gøre nogle enkelte bemærkninger.

Der er ingen tvivl om, at der er hårdt brug for de 75 mill. kr., der foreslås ydet som lån til elektricitetsværker. Før vort lands elektricitetsforsyning er bragt i orden og udbygget, som befolkningen og tiden kræver, vil der uden tvivl være brug for adskillige hundrede millioner kroner, men de foreslåede 75 mill. kr. er jo en begyndelse, og vi kan i hvert tilfælde fra vor side tiltræde, at de ydes.

Dernæst foreslås anvendt 50 mill. kr. til telefonselskaberne til udførelse af nødvendige telefonanlæg. Der er vist ingen, der kan have noget imod, at de flest mulige får telefon. Der er vist forøvrigt få nationer, i hvilke telefonen er så udbredt som i Danmark. Jeg hørte for et øjeblik siden, at denne højtærede minister for offentlige arbejder udtalte som sin opfattelse, at vi i nogen grad var sakket bagud, men om det har ret meget med produktionen i erhvervslivet at gøre, må dog vist trods alt anses for ret tvivlsomt. Derimod kan det kaldes en investering.

Til Det Danske Luftfartselskab foreslås udlånt et beløb på 20 mill. kr., som efter forslaget skal anvendes til anskaffelse af nye maskiner. Det er jo ikke mere end ca. 1½ år siden, vi her i rigsdagen indgående beskæftigede os med dette selskabs forhold. Den sammenslutning, der da fandt sted, og det samarbejde, der dengang blev indledet på flyvningens område mellem de nordiske lande, blev stærkt anbefalet, jeg tror fra alle sider i dette høje ting, og jeg håber også oprigtigt, at resultaterne af lovens gennemførelse har svaret til forventningerne. Der blev dengang også foretaget en sanering af selskabets økonomi, som jeg tror der var enighed om vi skulle bidrage til. Det var under behandlingen af lovforslaget på daværende tidspunkt ikke mit indtryk, at man påtænkte at komme til rigsdagen med anmodning om yderligere midler til indkøb af materiel. Jeg har senere set, at „Berlingske Tidende“ i en ledende artikel har beskæftiget sig med dette forhold og går ud fra, at ordningen i sin tid måtte opfattes som en endelig ordning, og at den aldrig var blevet gennemført, såfremt den blot skulle være indledningen til en fortløbende serie af millionkrav til staten. Jeg kunne fristes til at spørge: Hvor har det pågældende konservative blad sin viden fra, og dækker det også den højtærede ministers opfattelse på nuværende tidspunkt?

Jeg har forstået af de udtalelser, den højtærede minister for offentlige arbejder fremkom med, at de 20 mill. kr. er Danmarks andel, og så må jeg gå ud fra, at de andre